

Καντράν Ποίηση τώρα και πάντα

Του Γιώργου-Ικαρού Μπαμπασάκη

Μια ανθοδέσμη από δεκαοχτώ ποιητικά έργα που κυκλοφόρησαν πρόσφατα και κατακλύζουν τα αναγνωστικά μου μερόνυχτα αυτό τον καιρό

Το ότι έχει θεσπιστεί η 21η Μαρτίου ως Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης το οφείλουμε σε Έλληνες δημιουργούς. Το 1997 ο αείμνηστος αφανγκαρντίστας Μιχαήλ Μήτρας (1944-2019) εμπνεύστηκε και πρότεινε την ιδέα στην Εταιρεία Συγγραφέων ενώ ο κορυφαίος Βασιλίας Βασιλικός, τότε πρόεδρος της Ελλάδας στην UNESCO, εισηγήθηκε στο Εκτελεστικό Συμβούλιο την πρόταση, η οποία υπερψηφίστηκε το 1999 κι έτσι κάθε χρόνο εδώ και ένα τέταρτο του αιώνα, όλο τον Μάρτιο πλέον, οι ποιητικές εκδηλώσεις πάλλονται και θαλλούν.

Αφού θυμηθώ και θυμίσω τρεις λατρεμένους μου ορισμούς για την ποίηση, θα προσφέρω μιαν ανθοδέσμη από δεκαοχτώ ποιητικά έργα που κυκλοφόρησαν πρόσφατα και κατακλύζουν τα αναγνωστικά μου μερόνυχτα αυτό τον καιρό.

Ο Ανδρέας Εμπειρικός θεωρούσε την ποίηση ανάπτυξη στίλβοντος ποδιλάτου, ο Ανδρέας Μιρετόν επέμενε ότι πρόκειται για το τραγούδι που ξεγελάει τον χρόνο και ο Νίκος Καρούζος την ονομάτισε οδυγόνο ενδιαδιασολίς.

Ο λόγος τώρα στις ποιήτριες και στους ποιητές!

- Δημήτρης Αγγελής: «Αυτό το ποίημα είναι ο αέρας που σε τυλίγει, Μαρία, / όταν βγαίνεις το πρωί βιαστικά, προσπαθώντας να συμμάζεψεις την τσάντα/ το αλουμινοχάρτι με τα βατόμουρα και να καλέσεις ταξί» («Η πόλη Μαρία», εκδ. Πόλις).
- Καλλιόπη Αλεξιάδου: «Χτίζουμε τον Νέο κόσμο/ Μέσα του η Ποίηση μας τρώει τον αέρα/ Γίναμε κυνηγοί -άξιοι, επιτέλους γιοι- / και με λύσσα κτυπάμε στα τοιχώματα τη σακατεμένη της μούρης» («Τέχνη προς αποφυγή», εκδ. Ιωλκός).
- Γιάννης Αντιόχου: «Στο μεταξύ, παραμονεύοντας στο σκοτάδι επιπόνα τ' άστρα μου» («Σώμα», εκδ. Ικαρός).
- Γιώργος Βέης: «Η χλόη εδώ είναι από το δάνειο του ουρανού/ τα έλατα αμίδες/ ξέρον πως να ενώνουν τις κορυφές τους/ ψηλά στα σύννεφα/ στους πίνακες της αλιθειας» («Καταυλισμός», εκδ. Ψηφίλον).
- Χάρης Βλαβιανός: «Συμβαίνει και στην ποίηση:/ Κοιτάξομαι στο

Ο αφανγκαρντίστας Μιχαήλ Μήτρας ήταν ο εμπνευστής της ιδέας να θεσπιστεί η 21η Μαρτίου ως Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης

- speculum των λέξεων./ Ποιον και τι ακριβώς αντικρίξεις» («Αναγέννηση», εκδ. Πατάκη).
- Οσιαν Βουόνγκ: «Επάνω στο γραφείο μου χωράει χιονισμένο/ όπου κείσαι σκέτη πέτρα/ χρειάζεται μονάχα να γράψω/ τις σωστές λέξεις κι είμαι/ (πάλι) πλάι σου» («Ο χρόνος είναι μάνα», μπηφ. Δημήτρης Μαύρος, εκδ. Gutenberg).
- Τάσος Γερμενής: «Ζωή που βράζει σαν μούσος/ στις φαντασιώσεις του κέλυφος/ σεντόνι δανεϊκό/ για το φαλακρό φάντασμα/ κάποιου απάτριδα έρωτα/ Φουσαλίδες του χρόνου/ την ώρα που ψάχνεις/ ένα λάθος στη θάλασσα» («Εμείς εί συ», εκδ. Περιποιημένη).
- Χαράλαμπος Γιαννακόπουλος: «Το φεγγάρι να είναι μια παρένθεση στον ουρανό/ και το πλῆθφονο να μη κτυπάει ποτέ./ ν' ακούω Πάλο Κόντε στο YouTube/ και να ξαπλώνεις πάνω μου» («Ο θάνατος πλένει το πρόσωπό του στα νερά που κυλάνε απ' το σώμα σου», εκδ. Πόλις).
- Κριστίνα Γλυνιαδάκη: «Γυρνάει κατόπι στο βιβλίο του ήσυχα/ και συλλογείται τα λόγια του Ποιητή/ πως δεν μπορούσε ήλιο ν' αντικρούσει θάνατο» («Ημέρες καλοσύνης», εκδ. Πόλις).
- Ελισάβετ Γγγλιζ: «Μόνο τη λάμ-

ψη αυτή θέλω να τριγυρνάει μέσα μου/ να θυμίζει το γέλιο σου/ που αντικούσε με διαύγεια σαν κωδωνοκρουσία» («Θυράλλες», εκδ. Κέδρος).

- Σωτήρης Κακίσης: «ένα πλοίο μεγάλο με όλους τους γονείς μας, δηλαδή ο Θεός σαν υπερκοκάνιο, προς εποχές προηγούμενες σαλπύρας στην καρδιά μου μέσα συνεχώς, αδιάκοπα, πάλι και πάλι» («Μια Δάφνη», εκδ. βακκινών).
- Αν Κάροσο: «Ο Θεός δεν έχει θέση στον πόλεμο και στην τρέλα του λοιπόν κάποιος/ δεν έχει παρά να επιμένει στην τρέλα και/ ο κόσμος αρκετά σύντομα θα τη βαφτίσει ευτυχία» («Η ομορφιά του συζύγου», μπηφ. Ευτυχία Παπαγιώτου & Δημήτρης Αθηνάκης, εκδ. Πατάκη).
- Τζάκι Κέι: «Το ένα όνειρο ανοίγει με την αιχμή του το επόμενο σαν ξηκοιλιασμένο ψάρι/ τίποτα δεν είναι όπως ήταν/ εκείνη είναι τόσες φαντασιώσεις που δεν μπορεί να ναι σάρκα και οστά» («Χαρτί υιοθεσίας», εκδ. Loggia).
- Στάθης Κουτσούνης: «Περνάς κι η ομορφιά σου κυματίζει/ ρόδο σε καθρέφτη/ το ντεκολιέ σου επιρμένο/ ανοιγοκλείνει και τα δάχτυλά μου/ τρυγόν το έρβος που ανθίζει στη σοκιομία» («Ρόδο σε καθρέφτη», εκδ. Μεταίχμη).
- Αντρέας Μανιάς: «Είσαι το πανάρχαιο σύμβολο της Σεληνής./ Και γιο ο ταπεινός ζογκλέρ που παίζω μ' αυτόν τον/ ωκεανό των γοητευτικών συμβολισμών» («Αλγερές», εκδ. Ιωλκός).
- Αργύρης Παλούκας: «Κάποιες μέρες ανοίγουν σαν ροδάκινο/ στη μέση του χειμώνα./ Χρειάζομαι τα ρηκά νερά,/ έχω ανάγκη τα μικρά συναισθήματα, εσύ./ Το μολάλο μου μέχρι εκεί να φτάνει» («Τελευταίο σκοτάδι», εκδ. Κριτική).
- Νίκος Παπάνας: «Θυμάμαι τον δικό σου θάνατο - χαστούκι δόξας/ άλλος ένας ρόλος, άλλη μια θριαμβευτική κραυγή./ αθώο σπάσιμο δεσμών, ιλιγγιώδης κούρα./ Τελικά, η ομορφιά είναι κι αυτή κυρία αιτία» («Σας αρέσουν τα σσεντα», εκδ. Ιωλκός).
- Κωνσταντίνος Σαχάρης: «Εισι σε ήθελα, μνήμη. Αρίστη, με παφλασμό υπάκουο στη μυρωδιά των μιλών» («Αδης απαλώς», εκδ. Κίχλη).

FaceControl

Λαβύρινθος και σκακιέρα και η διαλεκτική δοκιμιο/ ποίημα και η περιπλάνηση στις πόλεις όπως του Βάλτερ Μπένγιαμιν η φλάνερίε, το φλανάρισμα στον χρόνο και στις εποχές της

ανθρώπινης ταραχής, στα σκαμπαβέβασματα της Ιστορίας και τώρα ο Χάρης Βλαβιανός (Ρώμη, 1957) καταβυθίζεται στους βίους φυσιογνωμιών όπως ο Μακιαβέλι και ο Ντίρερ και ο Αρετίνος και ο

Τζορντάνο Μπρούνο και ο Ραφαήλ, με το ποιητικό πολύπτυχο «Αναγέννηση» (εκδ. Πατάκη), γυρεύοντας και βρίσκοντας κι επισημαινώντας και τονίζοντας αντιστοιχίες με το περίπλοκο και

μπερδεμένο και συγκεχυμένο και σπασμωδικά ιλιγγιώδες σήμερα, θελγόντας μας και θυμίζοντάς μας πως μέσα από ποιητικούς παραλληλισμούς την εποχή μας τη γνωρίζουμε διαυγέστερα.